

TARA SKURTU

Az Indian folyó alkonyatkor

Először és utoljára fogtam akkora birkafejt,
hogy megehattuk, fekete-fehéret, kezemben
lélegzett. Amikor jégért mentem,
zavarodottan apám kulcsait a vízbe dobtam.

Jó katolikusként elvezettem oda, megmutattam,
hova. Valamit hazudtam, de mindenkit,
akit szerettem, megneveztem Istennek
elalvás előtt sárga szobámban éjszakánként –

Isten a szavak embere. Két
Üdvözlégység és egy Miatyánk után
jó voltam megint. Tudtam, akár szavaim,
a kulcsok hova estek. Próbáltam írni

erről korábban. Majd egy évig ártatlannak
mutattam magam, de amit megragadtam, és
a szavak rendjét, elveszítettem. Nem ismertem
az áramlatokat. Nem tudok vigyázni senkire.

* *Tara Skurtu* Bostonban él, kreatív írást tanít a Boston University oktatójaként. Megszerezte a Master of Fine Arts fokozatot, megkapta a Robert Pinsky Global ösztöndíjat és elnyerte az Amerikai Költők Akadémiájának díját. Művei nemzetközi nyilvánosságnak örvendenek, legutóbb a Poetry Review, a Memorious, a DMQ Review, a The Dalhousie Review, a the minnesota review, a B O D Y és a The Los Angeles Review publikálta verseit, melyek újabb román fordításban is megjelentek.

Hosszú vers, Bukarest

Vagyok, ki nem akartam lenni sose – szőke
pók a park egy padján, fonómirigy a levegőben,

fogaid közé fonva mellékjeleket
a szükség szó etimológiájának:

erőszaknak és erőnek nevében.

Lassan rájövök: hosszú versem
egy számomra elkerülhetetlen ember,

fűnyíró pengéi közt kígyó,
levegőben göndörödő csíkos szeletek,

combomhoz csapva a vért,
ami olyan, mint az enyém.

Éhség

Kedvenc ételeimet bámultam és megettem
a nevüket. Tegnap például tíz
töltött káposztát, sajtos-tejfölös puliszkát
ettem és fért volna még belém. Akkor
egy pofányi anafora lett elmém,
és te olyan férfi vagy, akitől idegen a természetes
szeretet. A szüleid házában apád
egy darabka ropogós sült agyat kotort
a tányéromra, és várt. A sós mártást
megforgattam nyelvemen, aztán
nyeltem. Nem akartam szeretni,
de szerettem. A kávé édes volt, a kert
gondozatlan, és a kutya méhsejt alakzatot
túrt a földbe. A falu legmagasabb
örökzöldje alatt álltunk -
a falu összes madara ezen a fán ült.

November volt, otthagytuk Bukarestet,
de úgy hangzott, mint a bostoni tavasz -
madarak a bambusznádon az ablakom alatt.
Visszafelé apád vezetett, a 101.9
Romantic FM angol nyelvű búcsúdalokat
sugárzott. Börtön, szántóföldek mellett
haladtunk. Kicsomagoltunk, elpakoltuk
a maradékokat. Éreztem, ahogy az a falatka
agy a gyomromban savasodik.
Ki akartam szarni, túllenni rajta,
nem akartam gondolkodásra gondolni,
vagy magamban érezni azt. Később,
egy barátokkal teli nappaliban, hol
nem szólt senki, te feleltél a zenéért
épp: *And you already know,
you already know how this will end.*
Fejemben szobák nyüzsögtek.
Külön ágyban aludtunk. Hajnalban
arra keltem, hogy egy férfi a lenti
lakásban rossz angolsággal
a Bad Romance refrénjét üvölti. Egy nő
az ablakon túl az ötödik emeleten
egy szőnyeget rázott ki, ütötte seprűvel.
Jött a macskád, és mellkasomra telepedett.
Éberem fekve, az agyra gondoltam beleimben,
és ismételtettem a hálószobád falára
firkantott sorokat: *Ó milyen rég
volt, mióta láttam a napot
ragyogni a nap fölött.* Te még
aludtál. Jót aludtál.

Richter skála, Bukarest

Az első héten körbevezettél üres
fővárosodban, álmomban. Kihagytuk

a Parlamentet és a Calea Victoriei-n haladtunk
lefelé, méhviasz gyertyákat égettünk az élőkért,

jázmin teát ittunk a Serendipity-ben, aztán
egy hatalmas ütés. Megkérdeztem volna,

mi történt ezután, de ott voltam, benne, tudtam,
éreztem: magadat mentetted volna meg,

ha nem felejtened el nap mint nap, hogyan.
Olyan vagy, mint a zenetudós, akiről olvastam,

a tizenhét másodperces memóriával. Minden 3.4-edik
pislantásnál elfelejti, mit vett imént a szájába,

a lánya nevét, a sajátját. Minden én,
amit leír, leírt valaha, valaki más

kezének trükkje csak. Emlékszik
a komponálásra, emlékszik a feleségére.

Minden alkalommal, amikor látja, tíz év óta
először látja és keringőzni

vinné. Minden alkalommal, ha a nő az ő szobájába
lép, egy dobozt kerülget. Én vagyok ez a feleség.

A faludban ragadtam, pórázon
sétáltatok egy csirkét. Gyűrűjét csipkedi a nap-

raforgó magjainak a ház körül, a Levendula utcában
– levendula egy másik nyelven. Itt ragadtunk

a novemberben, ő és én, rád várunk,
hogyan betévedj a kertbe, elhaladva a kis fekete

kutya mellett, aki féregjártókat túr a földbe.

Aszimptota

Késő október volt, mellettem feküdtél,
a könyvespolcra lógó ördög-

szemet bámultam.
Elkezdtem lerajzolni a füzetembe –

feketével, aminek kéklőnek, fehérnek,
babakéknek kellett volna lennie –

és te keresztbe tetted lábaidat, térded
eltakarta előlem a pupillát.

FENYVESI ORSOLYA fordításai